

indset, at vælgerne er begyndt at flytte deres stemmer.

Ude på de vælgermøder kommer der mange, mange flotte udtalelser fra forskellige politikere, som siger, at de vil det ene og det andet og det tredje. Men når man så kommer herind i Folketinget, kan vi jo se under debatten i dag, at man løber ud og sætter sig i hvert sit hjørne med korslagte arme. Så er mulighederne for at finde et kompromis og for at finde sammen ved at være skrinlagt, og det er egentlig ærgerligt.

Jeg synes også, det er ærgerligt, at vi indtil nu har fået tre forslag til vedtagelse, for alle tre forslag er for så vidt gode nok. I virkeligheden kunne det være, det var en idé, hvis vi fik ændret forretningsordenen således, at vi kunne vedtage alle tre forslag.

Når vi taler om hjemsendelse af asylansøgere, som ikke længere er berettiget til at blive i Danmark, har vi jo alle en række principper, en række politiske holdninger til, hvordan vi skal gøre det, og hvor hurtigt det skal gøres. Det er ikke altid, det er problemfrit at gennemføre principperne, men principperne er gode nok som retningslinjer for, hvad det er, vi vil. Når jeg sidder i dag og lytter til debatten, kan jeg konstatere, at på tværs af Folketinget er der en række af de principper, man er enige om. Man er enige om, at der skal slås ned på dem, der snyder og laver svindel og sådan noget; man er enige om, at de, der skal sendes hjem, skal sendes hjem hurtigst muligt, osv., alt sammen en række principper, vi er enige om.

Men spørgsmålet er så, om viljen er til stede. Er viljen til stede, så vi sammen kan prøve at finde de muligheder, der er for at gennemføre de principper, vi hver især har, og som der for en stor dels vedkommende er overensstemmelse om på tværs af partierne?

Der er ingen tvivl om for Fremskridtspartiet, at når det gælder dem, der kommer her til landet som flygtninge og opnår flygtningestatus i Danmark, ville det have været bedre, om vi på et tidligere tidspunkt havde øget indsatsen i nærområdet og dermed sikret, at de blev i nærområdet frem for at rejse til Danmark. Der er heller ingen tvivl om, at det er vores opfattelse, at når der er fred i hjemlandet, skal de vende tilbage til deres hjemland og hjælpe til med genopbyggelsen. Men spørgsmålet er så: Hvordan kommer de hjem igen? Skal vi sige, at for at de kan vende tilbage, skal der være en tilbage-tagelsesaftale, for ellers kan vi ikke sende dem tilbage? Det mener jeg ikke der nødvendigvis

altid skal være, men jeg tror, det er vigtigt, at ministeren i god tid forbereder en hjemsendelse og i god tid begynder at tage kontakt med det pågældende lands regering og prøver at få nogle aftaler i stand.

At yde betaling til det pågældende land for at de skal tage deres egne statsborgere tilbage, synes jeg er en rigtig, rigtig dårlig ide. Tværtimod er vi i Fremskridtspartiet af den opfattelse, at hvis de ikke vil samarbejde og opfylde deres moralske forpligtelse til at tage deres egne statsborgere tilbage, bør vi fjerne den bistand, vi giver til dem, hvis vi giver en bistand.

Der er heller ingen tvivl om, at vi i Fremskridtspartiet har den holdning, at hvis man under sit ophold i Danmark begår grov kriminalitet, så er der kun én vej, og det er ud af Danmark igen. Her må vi så sikre os, at det virkelig sker, altså foretage en kontrol af, at de pågældende virkelig forlader landet og rejser hjem. I den forbindelse er det vigtigt, at der bliver taget både foto og fingeraftryk, således at de pågældende mennesker ikke kan vende tilbage under et nyt navn og søge om asyl igen.

Det er også vigtigt, at vi har nogle ganske klare regler på dette område. Det er vigtigt, at vi fastholder princippet om, at når man kommer til Danmark som flygtning, er man flygtning, og det skal man blive ved med at være, indtil man kan vende hjem til sit hjemland, og at det skal ske, lige så snart der er fred i hjemlandet, eller hvis man begår grov kriminalitet. Meget klare spilleregler er vigtige, ikke mindst af hensyn til de udlændinge, der godt kan finde ud af at opføre sig ordentligt, mens de er i Danmark. Det er nemlig helt sikkert, at hvis vi havde nogle klare spilleregler og en klar, konsekvent udlændingepolitik, ville den danske befolknings generelle syn på udlændinge være helt anderledes positivt, og det ville jo også bevirke, at vi i Danmark kunne bruge pengene på de flygtninge, der virkelig har brug for hjælp.

Der er heller ingen tvivl om, at vi i Fremskridtspartiet har den opfattelse, at Flygtninge-nævnet bør nedlægges. Det er et forsinkende led, som man kan anke til, hvis man har fået afslag på sin ansøgning eller står for at skulle udvises. Det, at man kan anke, forlænger sagsbehandlingstiden, og i nogle tilfælde bevirker det, at man kommer ud over 3-års-grænsen. Vi synes, det er utilfredsstillende, at man ved at anke tilstrækkelig mange gange rent faktisk kan komme over den grænse og dermed opnå per-